

Voorziening voor seniorenverlofregeling niet toegestaan

24 februari 2011

Veel werkgevers koesteren hun oudere werknemers. Zij waarderen hun ervaring, hun senioriteit, en nemen hun afnemende arbeidsprestatie voor lief. Om toch tegemoet te komen aan 'het klimmen der jaren' hebben veel werkgevers een seniorenverlofregeling ingevoerd. Werknemers van 60 jaar of ouder kunnen minder uren per week gaan werken, tegen inlevering van een deel van hun salaris. Om zo'n regeling aantrekkelijk te maken, moeten de senioren meestal minder loon inleveren dan overeenkomt met de arbeidstijdverkorting. De werkgever kan voor die meerkosten geen voorziening treffen, zo besliste de Hoge Raad: de eenvoud van goed koopmansgebruik verzet zich daartegen.

Accountants- en belastingadvieskantoor BV X kende een seniorenverlofregeling. Werknemers konden vanaf hun 60ste kiezen voor een arbeidstijdverkorting van 20% tegen inlevering van 10% van het salaris, vanaf 62 jaar voor 30% minder werken tegen inlevering van 15% van het salaris, en vanaf 64 jaar 40% tegen inlevering van 20% van het bruto-maandsalaris. BV X wilde met deze regeling haar oudere werknemers in dienst houden, en tegemoet komen aan hun afnemende arbeidsprestatie.

De BV voerde per ultimo 2004 een voorziening op voor de toekomstige uitgaven voor de seniorenverlofregeling. De senioren konden een arbeidstijdverkorting krijgen zonder een overeenkomstige daling van hun salaris. BV X stelde dat zij voor die meerkosten een voorziening kon vormen omdat die uitgaven opkwamen uit de al jaren bestaande arbeidsrelatie met die werknemers.

De inspecteur wees die voorziening af: volgens hem konden de toekomstige uitgaven voor de verlofregeling niet worden toegerekend aan de jaren voorafgaand aan de balansdatum. De BV moest die uitgaven toerekenen aan de arbeidsprestaties van de senioren in de nog komende jaren dat zij bij het accountantskantoor werkten.

Hof Arnhem was het daarmee eens, maar de Hoge Raad nuanceerde die uitspraak.

De raad besliste dat goedkoopmansgebruik in beginsel een voorziening toestaat als er een redelijke mate van zekerheid bestaat dat de waarde van de arbeidsprestaties van de senioren in de komende jaren lager is dan hun salarislasten in die jaren. Om dat te kunnen vaststellen zou er een schatting gemaakt moeten worden van de waarde van die arbeidsprestaties. Dat bedrag zou verminderd moeten worden met de werkelijke salarislasten in die jaren, en het restant zou tijdsevenredig toegerekend moeten worden aan de periode dat een senior nog bij het bedrijf bleef werken. De Hoge Raad kwam, alles afwegende, tot de conclusie dat deze aanpak tot aanzienlijke uitvoeringsproblemen zou leiden, en dat strookte niet met goed koopmansgebruik, met name niet met het beginsel van de eenvoud. Belanghebbende kon geen voorziening vormen: de kosten van de seniorenverlofregeling behoorden tot de salariskosten van de oudere werknemers, en die kosten moesten toegerekend worden aan de jaren waarin die werknemers hun werkzaamheden verrichtten.

Commentaar

Een opmerkelijke uitspraak. De Hoge Raad constateert dat een voorziening in beginsel is toegestaan, maar wijst die toch af vanwege te verwachten 'uitvoeringsproblemen'. De eenvoud binnen goed koopmansgebruik is gediend met deze uitspraak, maar voor de belanghebbende in deze zaak is dat

een schrale troost. Duidelijk is wel dat een volgende procedure over een voorziening voor een seniorenverlofregeling alleen maar kans van slagen heeft als de voorziening cijfermatig goed onderbouwd is én duidelijk is hoe die aan de resterende arbeidsjaren van de senioren moet worden toegerekend.